

வள்ளியம்மைக்கு சதா தெரு வாசல் படியில் நிற்பதுதான் பொழுது போக்கு. அதுவே அவளுடைய வேலை என்றும் தோன்றியது.

அவளுக்கு இப்பொழுது எட்டு வயதுதான் ஆகிறது. குட்டைப் பாவாடையும், அழுக்குச் சட்டையும், குலைந்து கிடக்கும் தலைமயிருமாய் காட்சி தருகிற சிறுமியே வள்ளியம்மை.

அவளுக்கு அந்தப் பெயர் பிடித்திருந்தது. தனது பெயர் மீது கொஞ்சம் வெறுப்பு ஏற்படுவதும் உண்டு. அது எப்பொழுது என்றால், இதர சிறுமிகள் ஒன்றாகக் கூடிக் கொண்டு, ராகம் போட்டு

‘வள்ளி அம்மே தெய்வானே,

உம் புருசன் வைவானேன்?

கச்சேரிக்குப் போவானேன்?

கையைக் கட்டி நிப்பானேன்?’

என்று இழுக்கும்போதுதான்.

அவ்வேளையில் அவளுக்கு ஒரு பதிலும் சொல்ல ஒடாது. கண்கள் நீரைக் கொட்டத் தயாராகி விடும். அவள் உலகத்தின் வெறுப்பை எல்லாத்தனது சின்னஞ்சிறு உள்ளத்தில் சேர்த்து, கூடிய அளவு முகத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, ‘வவ்வவ்வே’ என்று கீழுதட்டைதடித்து ‘வலிப்பு’ காட்டுவாள்.

மற்றப் பிள்ளைகள் சும்மா இருந்து விடுவார்களா? ‘வலிச்ச மோரையும் சுறிச்சப்போம்- வண்ணாந்துறையும் வெளுத்துப்போம்’ என்று வேறொரு

'கோரஸ்' எடுப்பார்கள். அப்புறம் வள்ளியம்மை அழுது கொண்டு போக வேண்டியதுதான்!

அப்படி அவள் அழுதபடி தன் இடம் தேடிப் போகின்றபோதுதான் அவளுக்கு அந்தப் பெயரை வைத்தவர்கள் மீது கோபம் கோபமாக வரும். கோபமெல்லாம் கொஞ்ச நேரத்துக்கே. பிறகு அதே பெயர் அழகானதாக, இனியதாகத் தோன்றும்.

'தினந்தோறும் எத்தனையோ தடவை
கார் வந்து போகுதே. அதில் ஒரு
தடவை கூடப் போக முடியலியே.
என்றாவது ஒரு நாள் நானும்
பஸ்ஸில் ஏறி, அது போற
இடத்துக்கெல்லாம் போவேன்.
ஆமா. போகத்தான் வேணும்'-
இப்படி ஆசைப்பட்டாள் வள்ளி.

சிரமப்பட நேர்ந்தது.... ஐந்து காசு, ஐந்து காசாக.... நல்லவேளை- ஒரு மாமா வந்தார். 'திருவிழாத் துட்டு' என்று இருபத்தைந்து காசு கொடுத்தார். அவள் 'பேராசை' ஒன்றைத் தணிக்கும் முயற்சியில் முழுமனசையும் ஈடுபடுத்தியதால், எத்தனையோ சில்லரை ஆசைகளைக் கொல்ல வேண்டியிருந்தது. நாவுக்கு ஆசை காட்டும் திண்பண்டங்களைத் தியாகம் செய்தாள். கண்ணை வசீகரிக்கும் பலூன், சிறு பொம்மை முதலியவைகளை வேண்டாமென்று ஒதுக்கினாள். குடைராட்டினம் சுற்றுவது- அது எப்பேர்ப்பட்ட விஷயம்!. அதில் ஏறலாம் என்று மனம் என்னமாய்க் குதித்தது! காசு செலவழிந்து விடுமே என்ற பயமல்லவா அவளைப் பின்னுக்கு இழுத்தது.

உலகத்தை ஆராய வேணும் என்ற எண்ணம் மனித உள்ளத்தில் ஏன் ஏற்படுகிறது, எப்படி ஏற்படுகிறது என்று புரியவில்லை. அந்தத்துடிப்பு பெற்று விட்டவர்கள் எந்தவிதக் கஷ்டங்களையும் சகித்துக் கொள்ளத் தயாராகிவிடுகிறார்கள். அனுபவம் பெற வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவர்களை முன்னே முன்னே இழுக்கிறது.

வள்ளி அம்மைக்கும் ஏற்பட்டது. அதன் பலன் தான் அவள் பஸ்ஸில் தனியாக- தனது துணிச்சலே துணையாக- ஏறி உட்கார்ந்திருந்தாள். அதற்காக அவள் வருத்தப்படவில்லை.

பஸ் வெட்டவெளி நடுவே பாய்ந்து ஓடியது. சிற்றூர்களைத் தாண்டிச் சென்றது. வண்டிகளையும், பாதசாரிகளையும் விழுங்குவது போல் பாய்ந்து, ஒதுங்கி, பின் நிறுத்திவிட்டு வேகமாய் முன்னேறியது. மரங்கள் ஓடி வந்தன. ஒன்றும் செய்ய முடியாமல்

